

**Valgnyt: Video, Tom
Gillesberg ved Nørreport St.,
København**

**Politisk orientering den 1.
juni 2015:**

**Kandidat Tom Gillesberg:
Valget i
Danmark og USA; nyt om den
Nye Silkevej**

Med formand Tom Gillesberg, kandidat i Københavns Storkreds
uden for partierne
video:

lyd:

KÆMPE BRIKS - INFRASTRUKTUR -

INDSATS:

Kinas vicepremiermin. Zhang annoncerer op til seks korridorer i planen for Ét bælte, Én vej, med en \$900 mia. stor investering

31. maj 2015 – Kina er i færd med, i en bjergtagende skala, at skitsere store projekter til forøgelse af 60 landes videnskabelige platform i planen for Ét bælte, én vej, og som indledningsvis kunne beløbe sig til over \$1 billion.

Ifølge *China Daily* fra 28. maj annoncerede den kinesiske vicepremierminister Zhang Gaoli, at Kina har planer om at investere \$900 mia. i planen for Ét bælte, én vej, som vil udvikle nationerne langs med og imellem ruterne. Zhang kom med denne meddelelse den 27. maj ved åbningsceremonien for en todages konference i Asien-Europa-mødet (ASEM), der blev afholdt i Chongqing med titlen, Dialog i industrien om konnektivitet. ASEM repræsenterer 53 europæiske og asiatiske nationer og organisationer.

Zhang sagde, iflg. *China Daily*, at Kina overvejer at udvikle op til seks store korridorer: Kina-Mongoliet-Rusland; Nye Eurasiske Landbro; Kina-Central- og Vestasien; Kina-Indokinesiske Halvø; Kina-Pakistan; og Bangladesh-Kina-Indien-Myanmar. Disse korridorer ville stråle ud i flere retninger og frembringe en enorm, økonomisk transformation. Iflg. artiklen vil Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevejsfond, der er i færd med at blive skabt, blive tappet

som en kilde til finansiering. AIIB vil tilsyneladende bruge en stor del af sin kapital til finansieringen.

Kinas handelsvolumen for varer med de 64 lande langs med de afstukne ruter, hvoraf mange er udviklingslande, har været voksende med gennemsnitligt 22 % hvert år siden 2001.

Ifølge *World Industrial Reporter* den 29. maj, »vil Kinas Udviklingsbank sandsynligvis også spille en mere aktiv rolle i Ét bælte, én vej, og bankens viceguvernør Li Jiping har erklæret, at banken har etableret en database med over 900 projekter i 60 lande, der involverer investeringer for over \$890 mia., rapporterede *21st Century Business Herald* torsdag.« *EIR* undersøger i øjeblikket, om Kinas Udviklingsbanks forventelige portefølje af potentielle investeringer i 60 lande er adskilt fra de projektlån, som vicepremiermin. Zhang forestiller sig, at den kommende AIIB og Nye Silkevejsfond vil finansiere, eller om der er nogen, eller en del, overlapning.

Men som sagt har Kina til hensigt at indledningsvist investere sandsynligvis \$1 billion eller mere i planen for Ét bælte, én vej, med yderligere betydelig finansiering fra den fremvoksende BRIKS' Nye Udviklingsbank, der kunne danne kernen i et nyt, økonomisk verdenssystem.

Kinas officielle plan over det 'Nye, økonomiske Silkevejsbælte'.

GRÆKENLAND OVERVEJER AT GÅ

MED I BRIKS-BANKEN; går frem med aftale om russisk Turkish Stream- gasledning

30. maj 2015 – USA er modstander af Grækenlands beslutning om at deltage i den russisksponsorerede Turkish Stream-gasledning, der vil løbe fra Rusland, gennem Tyrkiet og dernæst videre til Grækenland og Centraleuropa. Ikke desto mindre vil Grækenland fortsat støtte projektet, og vil måske endda gå med i BRIKS' Nye Udviklingsbank, erklærede minister for produktiv genopbygning, miljø og energi, Panagiotis Lafazanis, der i øjeblikket besøger Moskva.

I et interview med det russiske *Sputnik News* sagde Lafazanis: »Ulykkeligvis er USA's holdning mht. den russiske gasledning negativ. USA tog officielt dette standpunkt under et møde, jeg for nylig personligt havde med den amerikanske regeringsrepræsentant, der er ansvarlig for energispørgsmål.« Men, fortsatte han, »Vi støtter gasledningen, vi ønsker, den skal lægges tværs over græsk territorium, og vi er overbevist om, at det vil være et input til alle de europæiske nationer og Europa som sådan, og vi er helt uenige med USA's standpunkt i dette spørgsmål.«

»Den russiske gasledning, der vil erstatte den ukrainske transitroute for naturgas, er absolut nødvendig for energisikkerheden i Europa. Det betyder, at den må hilses velkommen af alle EU-medlemsstaterne og af de europæiske folk, der forstår behovet for at have uafbrudte forsyninger af billig naturgas«, sagde Lafazanis.

Han sagde også, at den foreslåede, USA-støttede

Transadriatiske Gasledning ikke vil konkurrere med Turkish Stream-gasledningen, og at de begge vil have en rolle at spille.

Lafazanis sagde, at en overenskomst om bygningen af gasledningen kunne blive underskrevet 18.-20. juni på Økonomisk Forum i St. Petersborg, som den græske premierminister Alexis Tsipras forventes at deltage i, og hvor han vil mødes med den russiske præsident Vladimir Putin. »Vi er i øjeblikket på analyse- og planlægningsstadiet. En transnational overenskomst om gasledningen er i sit slutstadium. Vi håber, overenskomsten snart vil blive underskrevet«, sagde Lafazanis.

De diskuterede også, hvordan kredit fra russiske banker kunne udstedes til det græske selskab, der skal bygge gasledningen. »Tilbagebetaling af det russiske lån vil finde sted gennem det overskud, der skabes gennem gasledningens operation, og denne facilitet er ikke relateret til lån eller økonomisk assistance mellem stater«, sagde han.

Lafazanis sagde også til Athen-Makedonsk Nyhedsagentur (ANAMPA), at Grækenland har sikret sig russisk støtte til deltagelse i BRIKS' Ny Udviklingsbank og nu er i færd med at udarbejde, og sandsynligvis indgive, en anmodning om optagelse i den Ny Udviklingsbank. »Under et møde med den russiske vicefinansminister, Sergei Storchak«, der havde indbudt Grækenland til at gå med i BRIKS-banken, »fik vi den afgørende russiske støtte til Grækenlands anmodning om optagelse i BRIKS-landenes Ny Udviklingsbank. Det relevante [finansielle] krav for Grækenlands optagelse vil blive betalt i afdrag, alt imens Grækenland, straks efter, at gasledningen bliver operativ, vil kunne modtage finansiell støtte [fra banken]«, sagde ministeren.

(Se også: 'USA har ikke lyst til at give plads til russisk gas

i Europa', *Sputnik Danmark*)

Se Tom Gillesbergs valgvideo: »Win-win med BRIKS – ikke kollaps og krig«.

... Jeg stiller op, fordi vi netop står ved en afgørende skillevej. Vi befinder os – både Danmark, men også Europa og verden som helhed – i en utroligt farlig situation. Vi står over for et finansielt kollaps, der er langt større end det, der rystede verden i 2007-2008. Som nogen måske vil huske, så advarede jeg faktisk dengang om det.

Valgnyt: Tom Gillesberg på DR2 Deadline

Lørdag 30. maj forklarede Tom Gillesberg til DR2 Deadline, hvad meningen er med SIVE-valgplakaten: 'Win-win med BRIKS, ikke kollaps og krig', og hvad der skal på den politiske dagsorden i Danmark, hvis vi ønsker en fremtid.

Mens valgplakaten stod på fuldskærm, hørtes Tom Gillesbergs stemme, der forklarede idéen bag plakaten. Tom sagde bl.a., at han stillede op for at få Danmark – og resten af Europa og USA – til at indgå i et win-win-samarbejde med BRIKS-landene, Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, om økonomisk samarbejde, og at vi stod over for et økonomisk kollaps, der var værre end det i 2007-08, og som kunne komme allerede Grundlovsdag, udløst af Grækenland.

»Vi skal ikke acceptere konfrontation med Rusland og Kina, der kan føre til atomkrig. I stedet for skal vi have en win-win-politik for udvikling. Det er, hvad der bør diskuteres. Det er derfor, jeg har det på plakaten«, sagde Tom.

Hør hele indslaget: www.sive.dk

(Sidst i programmet)

https://www.dr.dk/tv/se/deadline/deadline-2015-05-30?app_mode=true&platform=ios&personalization=true&#!/31:14

Valgnyt: SIVE udsender Pressemeddelelse

MAJ302015

Schiller Instituttets Venner:

Pressemeddelelse den 30. maj 2015 kl. 14.00

www.sive.dk info@sive.dk

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark,

stiller op til Folketinget som kandidat uden for partierne i Københavns Storkreds. Hans farverige valgplakat med sloganet "Win-win med BRIKS – ikke kollaps og krig" præger allerede bybilledet og er blevet et varmt diskussionsemne. Den er blevet valgt af såvel Jyllands-Posten som TV2 som en af de henholdsvis elleve og fem mest opsigtvækkende plakater.

Tom Gillesberg betoner, at Danmark står ved en afgørende skillevej: Vi skal, sammen med resten af Europa og USA, vælge, om vi vil have økonomisk kollaps og krig – eller i stedet et samarbejde med BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) om økonomisk udvikling. Så kan vi etablere den nye retfærdige økonomiske verdensorden, jeg sammen med Schiller Instituttet og den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche har kæmpet for gennem mange årtier.

På trods af, at de vestlige regeringer siden 2008 har støttet finansverdenen på bekostning af befolkningen, så er problemerne ikke løst. Vi står over for et snarligt sammenbrud af det transatlantiske finanssystem langt værre end det, vi så i 2007-2008 (som jeg som bekendt forudså i valkampen i 2007) – muligvis allerede den 5. juni, hvis Grækenland ikke kan betale sit afdrag til Den internationale Valutafond. Dette kan være den begivenhed, der får bægeret til at flyde over og trækker tæppet væk under euroen – med en kædereaktion af bank- og statsgældskriser til følge, der vil få verdens derivatmarked, og dermed finanssystemet, til at kollapse.

Samtidigt presser London og Obama på for en direkte konfrontation med Rusland og Kina, der hurtigt kan eskalere til storkrig – og dermed atomkrig.

Alternativet til dette er et win-win-samarbejde med BRIKS-landene og den størstedel af verdens nationer, som allerede er i gang med at samarbejde med dette nye lederskab. Kinas initiativ for bygningen af en Ny Silkevej mellem Kina, Europa

og Afrika er allerede ved at blive realiseret gennem en lang række infrastrukturprojekter, som Kina bruger dele af sin 3.000 mia. dollars store valutareserve til at finansiere. Dette inkluderer etableringen af en Silkevejsfond på 40 mia. dollars, en Maritim Silkevejsfond, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsfond (AIIB), hvor Danmark har meldt sig som grundlæggende medlem, og et hav af bilaterale investeringsaftaler, som det netop sås ved den kinesiske statsministers besøg i Sydamerika.

Dette er en win-win-politik for alle nationer og folkeslag, som Danmark skal være en del af.

Tom Gillesberg er tilgængelig for interviews.

Udover Tom Gillesberg stiller andre aktivister fra Schiller Instituttets Venner op:

Christian Olesen i Københavns Omegns Storkreds

Poul Gundersen i Østjyllands Storkreds

Hans Schultz i Nordjyllands Storkreds

Links:

Schiller Instituttets Venner: www.sive.dk

Schiller Instituttet i Danmark: www.schillerinstitut.dk

Begejstring i kølvandet på BRIKS-konference i Peru

29. maj 2015 – Femogfyrre personer deltog i gårsdagens ADECAEM-konference om »BRIKS-alternativet og Udviklingen af

Peru og Sydamerika«, som var arrangeret i fællesskab med LaRouches *Executive Intelligence Review*, og som inkluderede private erhvervsfolk, pensionerede militærpersoner og andre. Konferencen, der havde to paneler, varede i fem timer, med livlig diskussion efter hvert indlæg.

Arrangørerne af begivenheden var begejstret for resultatet og ville omgående drøfte udbredelsen af videooptagelsen, og hvilke nye aktiviteter, man skulle gå i gang med. Andre var tilskuere fra hele verden, fra Spanien til Frankrig, og i Latinamerika.

Efter dr. Liu Youfa og **Helga Zepp-LaRouches hovedtale** foreslog Dennis Small, at peruvianerne anskuede deres fremtid, som Lyndon LaRouche havde gjort i 1987, da han personligt sagde til dem under en tale ved en stor, St. Augustine-konference i Lima, at der, hvor andre ser fattigdom, ser han potentiale; at en ung pige, som da levede i slummen, meget vel kunne blive den første, kvindelige astronaut til at sætte foden på Mars. I denne ånd foreslog Small, at Peru bestemt kunne fortsætte med at være et »mineland«, som kolonialmagterne altid har sagt, men at de skulle være det på Månen ved at tilslutte sig Kina i udvinding af helium-3 – en idé, der blev modtaget med latter og klapsalver fra tilhørerne.

De korte åbningsbemærkninger fra pensionerede general Juan Luis Autero Villagarcia, den nyligt etablerede præsident for ADECAEM, indfanger det skift, der er ved at finde sted i Peru, et af de fire latinamerikanske lande, der stadig deltager i Obamas vordende TPP, og hvis regering indtil for få måneder siden har været over-underdanig over for minekartellerne, der dominerer økonomien. Her følger gen. Auteros fulde erklæring (minus formaliteter):

»Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika: BRIKS tager den historiske udfordring op om morgendagens fremtid. En gruppe lande, der udgør, og er i færd med at bygge, en ny bestemmelse, en ny verdensorden med fremskridt. Men de gør

det, efter min mening, ikke for at være imod det, der hidtil har været de vestlige landes – USA's og Europas – vækst og økonomiske udvikling, og hvad dette har betydet. Det står over dette, en demonstration af nye, virkelige kapaciteter i lande, der er gået sammen for med kraft at udgøre en ny akse, som er de nye poler for udvikling på tre kontinenter: Asien, de amerikanske kontinenter, især Sydamerika, og Afrika, der allerede repræsenterer, gentager jeg, en ny, økonomisk verdensorden, en virkelig udfordring for menneskeheden i dag, som også betyder fremskridt og social og menneskelig udvikling. Det er opkomsten og udviklingen af de fremvoksende lande, der betyder en ny verdensdynamik, en fødsel mellem dem og deres voksende relation til resten af verden, som vil bringe stor rigdom.

Og det er i lyset af dette perspektiv, at Peru føler sig nært forbundet med denne fælles indsats og gør en indsats for at deltage; at det har brug for at skabe den nødvendige infrastruktur for at blive indbyrdes forbundet, og blive Sydamerikas hovedadgangsvej til Stillehavet: det nye panorama, der nu vil materialisere sig med konstruktionen af jernbane mellem to oceaner, fra Peru til Brasilien, der forceres fremad af en økonomisk overenskomst med Den kinesiske Republik.

Denne begivenhed, som, via teknologiens fremskridt, giver os mulighed for at bringe forskellige, eminente talere fra forskellige lande i hele verden sammen for at tale om aktuelle spørgsmål af stor betydning, er af dybtgående betydning i dag, idet ... San Martin Instituttet i Peru har givet os mulighed for at samle denne udvalgte tilhørerskare.

Sammenslutningen af tidligere elever fra den Højere Militærskole træder atter frem med præsentationen af denne vigtige konference om BRIKS-alternativet og udviklingen af Peru og Sydamerika ...«

Helga Zepp-LaRouche: Dramatiske, turbulente begivenheder skaber en helt ny, strategisk situation!

Wiesbaden, 30. maj 2015 – De kommende to uger vil ændre den strategiske situation på en fundamental måde, som de fleste borgere i Europa pga. de kontrollerede medier ikke har den ringeste anelse om. I tilfælde af, at Den europæiske Centralbank, ECB, Den internationale Valutafond, IMF, såvel som frem for alt, den tyske og franske regering, fastholder deres hårde linje over for Grækenland, og Grækenland bliver tvunget ud af Eurozonen, så truer ikke blot et umiddelbart forestående kollaps af den europæiske banksektor, men også det transatlantiske finanssystems krak. Dette truende kollaps er hoveddynamikken bag den voksende krigsfare, som det internationale finansoligarki står bag. Den største chance for at overvinde denne fare ligger i de kommende, dramatiske begivenheder i USA, der fuldstændigt vil ændre den strategiske situation. Lørdag, den 30. maj, vil den tidligere guvernør for Maryland, Martin O'Malley, annoncere sit kandidatur til præsidentvalget for det Demokratiske Parti på et stort, offentligt møde i Baltimore, et kandidatur, der pga. begivenhederne i de efterfølgende dage vil udvikle sig til at blive den førende kampagne på den demokratiske side.

Natten til søndag forventes den republikanske kandidat til præsidentvalget, senator Rand Paul, at blokere for forlængelsen af den såkaldte »USA PATRIOT«-lov, og dermed

fjerne retsgrundlaget for NSA's totale udspionering af amerikanerne, hvilket selvfølgelig omgående vil sætte en afslutning af det skandaløse samarbejde mellem USA's efterretningstjeneste NSA (National Security Agency) og Tysklands efterretningstjeneste, BND (Bundesnachrichtendienst), og dermed den totale udspionering af den tyske befolkning, samt udspioneringen af andre europæiske regeringer, på dagsordenen.

På førstkommande tirsdag vil senatorerne Rand Paul og Ron Wyden, såvel som også kongresmedlemmerne Walter Jones, Stephen Lynch og Thomas Massie, med støtte fra den tidligere formand for den officielle Kongreskomité til undersøgelse af 11. september 2001, tidligere senator Bob Graham, i en pressekonference offentliggøre et lovforslag (*Transparency for the Families of 9/11 Victims Act*, 'Lovforslag om gennemskelighed for pårørende til ofrene for 11. september'), om den omgående offentliggørelse af de 28, hidtil hemmeligstemplede sider af denne kommissionsrapport, og deres støtte hertil. Disse 28 sider handler, iflg. Grahams fremstilling, om, hvem der finansierede 11. september-terrorangrebet, og om, at siderne indeholder stærke tilkendegivelser af, at Saudi-Arabien var hovedfinansier bag angrebet.

Kravet om offentliggørelse af dette højeksplosive materiale er, gennem den militære efterretningstjeneste DIA's nyligt offentliggjorte dokumenter om den virkelige baggrund for angrebet på den amerikanske ambassade i Benghazi, Libyen, den 11. september 2012, blevet til en krudttønde med en kort, antændt lunte. For det fremgår af disse DIA-dokumenter, at Obamaregeringen af valgtaktiske grunde bevidst løj, da den gjorde en »spontan protestdemonstration imod en anti-islamisk video« ansvarlig for dette angreb. Faktisk forelå der, iflg. disse DIA-dokumenter, allerede den 12. september 2012 informationer, der afslørede, at 1. en gruppering med forbindelse til al-Qaeda (der igen har saudiarabisk baggrund)

var ansvarlig, at 2. våbenleverancer fra Benghazi til de syriske oprørere spillede en rolle, og at 3. det allerede dengang stod klart, at oprørerne havde til hensigt at etablere et islamisk kalifat i Syrien og Irak. Og det er, i betragtning af IS' seneste overtagelse af byerne Palmyra i Syrien og Ramadi i Irak – ligeledes med støtte fra Saudi-Arabien – en skandalehistorie.

Hermed truer ikke alene Obamaregeringens medansvar for fremkomsten af terrororganisationen IS, såvel som også Bush/Cheney- og Obamaregeringens mørklægning af baggrunden for 11. september 2001, med at nå frem til offentlighedens kendskab; denne baggrund betyder også enden for Hillary Clintons præsidentambitioner, idet hun begik den fejl mod bedre viden offentligt at forsvare løgnene om angrebet i Benghazi. Hun ofrede sig herved på lignede måde for Obama, som daværende udenrigsminister Colin Powell i sin tid ofrede sig for George W. Bush, da Colin Powell for FN's Sikkerhedsråd angav Tony Blairs løgne om Saddam Husseins angivelige masseødelæggelsesvåben som begrundelse for Irakkrigen. Hvis Hillary Clinton ønsker at gå over i historien med nogen grad af integritet, har hun egentligt kun tilbage at sige sandheden. Alle disse udviklinger hen over de kommende par dage kan og må føre til, at præsident Obama af forfatningsmæssige grunde fjernes fra embedet.

Alt dette er ikke politiske opponenteres byzantinske manøvrer, men er blot toppen af isbjerget; under denne, den tilsyneladende daglige politiks overflade befinder sig de 99 %'s intriger og operationer til fordel for politiske, militære og økonomiske interesser, hvis aktiviteter sædvanligvis først senere bliver udforsket af historikere. Under overfladen skjuler sig en forbitret kamp om krig of fred, om at fjerne den umiddelbare fare for en krig mellem USA og NATO på den ene side og først og fremmest Rusland og Kina på den anden side.

I Washington cirkulerer der sammenligninger mellem situationen i Ukraine – hvor præsident Poroshenko, uagtet Minsk-processen,

gentagent understreger, at Ukraine allerede befinder sig i krig med Rusland – og Sarajevo 1914; begge, både Ukraine og Sarajevo, ikke som årsag, men derimod blot som udløser for en verdenskrig. Den amerikanske militære analytiker John Schindler har netop cirkuleret en privat e-mail, han havde fået af en europæisk NATO-repræsentant: »Der vil sandsynligvis udbryde krig i denne sommer. Hvis vi er heldige, bliver det ikke en atomkrig.« I de forgangne uger har få, men betydningsfulde kræfter talt offentligt og advaret om den umiddelbare fare for en atomkrig – overlagt eller ved et uheld –, som f.eks. den fælles erklæring fra general James Cartwright, tidligere næstformand for USA's Generalstabschef, og pensionerede generalmajor Vladimir Dvorkin, tidligere chef for de Russiske Strategiske Missilstyrkers Forskningsinstitut, og som advarede om den akutte fare for verdenskrig, som er et resultat af, at USA's og Ruslands strategiske atomstyrker befinder sig i et permanent, højeste alarmberedskab, det såkaldte »*launch on warning*«.

Kendsgerningen er, at, kombinationen af:

Optrapningen af Ukraine-krisen, der støttes af Victoria Nuland;

NATO's manøvrer langs med den russiske grænse, samt den fremskudte udstationering af NATO-tropper og tungt udstyr;

Den i sidste ende af USA forårsagede, og af Saudi-Arabien støttede, optrapning af IS-terrororganisationen, som er rettet imod at fremprovokere en modreaktion fra Iran, og dermed fremprovokere en storkrig, der udgår fra Sydvestasien;

Samt USA's og Japans provokerende manøvrer i Stillehavet, har bragt verden faretruende tæt på en global atomkrig.

Det er hos de fleste mennesker et populært selvbedrag at indbilde sig, at denne krig ikke vil ske – at »de« ikke vil

lade det komme dertil. Kendsgerningen er, at der blandt militærfolk på begge sider Atlanten er en sjældent udtalt, men panikagtig bevidsthed om, hvor tæt vi befinder os på udslettelsen af den menneskelige art. For, hvis det kommer til krig, så vil det ikke blive en konventionel krig mellem NATO og Rusland, og det vil ikke blive en begrænset atomkrig i Europa, men derimod en global, atomar krig, der vil udslette den menneskelige art.

En svækkelse af Obama gennem de skitserede skandaler og udsigten til hans snarlige rigsretssag, såvel som også tilsynekomsten af en troværdig kampagne for en præsidentkandidat som O'Malley, der som centrum for sit politiske program har at bryde Wall Streets magt gennem en genindførelse af Glass/Steagall-bankopdelingsloven, udgør de absolutte forudsætninger for at standse krigsfaren.

En virkelig sejr over denne eksistentielle fare for menneskeheden vil kun indtræffe, hvis USA og Europa tager imod Kinas og BRIKS-staternes tilbud om i fællesskab at virkeliggøre Den nye Silkevejs og et nyt finanssystems projekter, sådan, som det er skabt i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), BRIKS' Nye Udviklingsbank og lignende nye banker. Udelukkende kun, hvis vi kan befri den transatlantiske verden fra sin selvskabte, geopolitiske faldgrube og bringe den til et nyt paradigme for menneskehedens fælles interesser, vil vi have en fremtid.

For os her i Europa betyder det, at Grækenlands illegitime gæld må afskrives under en europæisk gældskonference, nøjagtigt, som det skete for Tyskland under Gældskonferencen i London i 1953, og bruge O'Malley's præsidentkampagne som anledning til også her i Europa at vende tilbage til et kreditsystem i traditionen efter Alexander Hamilton, Franklin D. Roosevelt og f.eks. Kreditanstalten for Genopbygning (KfW) under genopbygningsfasen i Tyskland efter Anden Verdenskrig.

Situationen er ekstremt farlig, men de objektive løsninger er til rådighed. Det vil afhænge af modige mænd og kvinder, der tør forsvare disse løsninger.

Helga Zepp-LaRouche taler i Lima, Peru: »Silkevejen bliver til Verdenslandbroen«

29. maj 2015 – I en videooptagelse talte Helga Zepp-LaRouche den 28. maj til Sammenslutningen af gamle elever fra Perus Center for Højere Militærstudier, i Lima, Peru, om »Silkevejen bliver til Verdenslandbroen«.

For et overblik over hele konferencen, læs »Peru hosts BRICS Seminar, Featuring Helga Zepp-LaRouche«.

Her følger en dansk oversættelse af hendes tale:

Kære konferencedeltagere,

Lad mig begynde med mine helhjertede lykønskninger i anledning af den nylige beslutning om at bygge en transkontinental jernbane, hvor, efter den kinesiske premierminister Li Keqiangs besøg, et forståelsesmemorandum netop er blevet underskrevet af Peru, Brasilien og Kina om at foretage en forundersøgelse til den 3.300 mil lange, transkontinentale jernbane. Dette vil forbinde Perus Stillehavskyst med Brasiliens Atlanterhavskyst, og det betyder, at denne meget vigtige infrastrukturforbindelse vil transformere hele det sydamerikanske kontinent og forøge produktionsprocessens, og

hele Latinamerikas befolknings, produktivitet og således øge befolkningens levestandard og bygge en håbefuldst fremtid. Og dette bliver blot det første skridt.

Det betyder, at Peru nu vil være koblet til den betagende, optimistiske transformation af store dele af verdensøkonomien, der i realiteten begyndte fra det tidspunkt, hvor præsident Xi Jinping annoncerede en politik for Den nye Silkevej i september 2013 i Kasakhstan, og som begyndte at træde i kraft i fuldt omfang med BRIKS-topmødet i Fortaleza, Brasilien, sidste juli.

Siden da er et fuldstændigt parallelt, økonomisk og finansielt system begyndt at vokse frem, som er baseret på totalt anderledes principper, end det nuværende, endnu dominerende, transatlantiske finanssystem; IMF/Verdensbanken, Wall Street og City of London. Den nye Silkevej, eller Det 21. århundredes Maritime Silkevej, er blevet synonymt med det, som Bevægelsen af Alliancefri Nationer for mange år siden kaldte en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, hvor mennesket, og befolkningens almene vel, og ikke profit for de få, atter er sat i centrum for økonomien.

Denne nye udvikling er virkelig noget stort. Efter at alle de vestlige, etablerede medier totalt har mørklagt denne nye udvikling i næsten to år, så er der nu en pludselig erkendelse af, at dette er i færd med at blive til en realitet i verden, og der er en strøm af artikler, såsom en artikel for nylig i magasinet *Time*, som har skabt en del postyr, med titlen: »Nye Silkevej kunne ændre global økonomi for evigt«; »Kina og en stor del af verden har til hensigt at udvikle verdens største udviklingsprojekt«. Og det er sandelig lige præcis, hvad det er.

For, Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej er slet ikke begrænset til Eurasien. Schiller Instituttet og *EIR* har for ikke så længe siden udarbejdet en 370-siders rapport med titlen »Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, og fra

hvilken rapport man ser et kort her bag mig. Det er faktisk en detaljeret plan for de næste årtier, og den omfatter mange, mange infrastruktur-korridorer, der forbinder alle kontinenterne. Det vil sige, at man meget snart vil kunne rejse med maglev-tog (magnetisk levitation, -red.), eller med et andet system for højhastighedstog, fra Punta Arenas i Chile, eller fra Ushuaia i Argentina, og hele vejen nordpå, via jernbaneforbindelsen mellem Syd- og Nordamerika, gennem Central- og Nordamerika, krydse over Beringstrædet via en tunnel, hele vejen over Eurasien, videre gennem en tunnel over Gibraltarstrædet fra Spanien til Afrika og hele vejen til Sydafrika og Kap Det Gode Håb.

Jeg tror, de fleste af os kunne tænke sig at foretage en sådan rejse meget, meget snart.

Der er allerede nu, med det kinesiske lederskab og BRIKS, en enorm bevægelse med infrastruktur-korridorer, nye kanaler, som Nicaragua-kanalen, den sekundære Panama-kanal gennem Nicaragua, tunneler, broer, store vandprojekter; samt samarbejde inden for atomkraft- og rumfartsteknologi. Men sammen med alt dette er et nyt finanssystem ligeledes ved at vokse frem, med BRIKS' Nye Udviklingsbank, AIIB, der allerede har 58 grundlæggende medlemmer – heriblandt 12 NATO-medlemslande; dernæst er der Den Nye Silkevejs-Udviklingsfond; Shanghai Samarbejdsbanken; SAARC-banken, dvs. banken for de sydasiatiske lande. Som Sergei Glazyev, der er rådgiver til præsident Putin, for nylig sagde under BRIKS' Syvende Akademiske Forum, der netop har fundet sted i Moskva:

»Den Nye Udviklingsbank er ikke et alternativ til IMF og Verdensbanken, den er et supplement, fordi den imødegår de udfordringer, som er blevet ignoreret af de vestlige finansinstitutioner. IMF har udelukkende arbejdet for spekulanternes interesser, og den enorme mængde af dollar, euro, pund og yen, der kommer fra seddelpressen, kommer nu i bølger til BRIKS-landene og destabiliserer deres økonomier. Det er derfor nødvendigt, at BRIKS udvikler deres egne

finansinstitutioner for at finansiere langsigtede udviklingsprojekter. En del af dette nye finanssystem er Contingent Reserve Arrangement (valutareservefond), der kort fortalt drager lektien af krisen i Asien i 1997, hvor asiatiske landes valutaer i løbet af en enkelt uge blev spekuleret ned med 80 %, eller som også er svaret på de nylige ondsindede angreb på latinamerikanske lande fra hedgefonde.«

Dette parallelle system kunne også meget hurtigt blive en redningsbåd for det kollapsende, transatlantiske finanssystem, for dette kunne krakke når som helst, og blive meget større end i 2008 under Lehman Brothers-krisen. Et sådant krak kunne blive udløst af den såkaldte »Græxit«, altså EU-Trojkaen (EU-kommissionen, Den europæiske Centralbank, IMF -red.), der sparker Grækenland ud af euroen, hvilket dernæst ville kollapse hele det europæiske og sandsynligvis også det amerikanske banksystem; det kunne udløses af Ukraines bankerot; eller bare af en nedsmeltning af derivatboblen, der i øjeblikket har en udestående gæld på 2 billiarder dollar, en gæld, der aldrig vil kunne betales.

Så BRIKS-landene skal tage sig i agt. Selv om det er godt, at AIIB har fået tilslutning fra 58 grundlæggende medlemmer, så mener jeg, at folk virkeligt må tage sig i agt for ikke at tillade højrisiko-spekulationen eller derivatboblen at trænge ind i det nye system.

Men denne Nye Silkevej og denne Nye Maritime Silkevej er ikke blot et økonomisk og finansielt system. Det er i realiteten den eneste politik til at undgå krig, og på nuværende tidspunkt er vi meget tæt på krigsfaren, pga. Ukraine-krisen og NATO's fremskudte udstationering til Østeuropa og til Ruslands grænser.

Præsident Xi Jinping har skabt en politik, der er opskriften på at overvinde geopolitik ved at inkludere alle parter: Han kalder det en »Win-win«-politik. Kinas kritikere siger,

»Jamen, det er bare et forsøg fra Kinas side på at erstatte den anglo-amerikanske imperialisme. Det bliver bare et nyt, kinesisk forsøg på at overtage verden. De *må* have en hemmelig dagsorden. De må ønske at få fat i råmaterialer.«

Men jeg kan sige til jer, »Nej!« Det, som »win-win« betyder, er, at begge parter vil få et udbytte, og som man ser i Afrika, så vil Kina selvfølgelig på sin side få forsyninger af råmaterialer til en langsigtet råmaterialesikkerhed, som landet har brug for, eftersom en sjettedel af verdens befolkning er kinesere. Men de udvikler samtidigt infrastruktur for Afrika; dæmninger, jernbaner og andre ting. Hver eneste afrikaner, jeg har talt med, fortalte mig, at de meget hellere vil have dette »win-win«-samarbejde og få gavn af det, end de vil have repræsentanter for EU, der kommer og holder søndagsprædikener og taler om menneskerettigheder, men som ikke giver nogen infrastruktur.

Det følgende spørgsmål stilles ofte: Kan man stole på Kina? Jamen, døm selv: Hvordan tror man, det var muligt for Kina at realisere en økonomisk udvikling på 30 år – det verdensberømte kinesiske, økonomiske mirakel – som det tog normale lande i Vesteuropa og USA 150-200 år at opnå? Hvordan tror man, det var muligt for Kina at gå fra ekstrem fattigdom under Kulturrevolutionen og til at transformere livet for 600 eller endda 800 millioner mennesker til at få en relativt anstændig levestandard? Med Den nye Silkevej er det Kinas plan også at overvinde den tilbageværende fattigdom i Kinas interne regioner.

Nøglen hertil er **den konfucianske tradition i Kina**. Jeg kan ligesom forbinde dette med mit eget livs historie, eller min livserfaring, for jeg rejste til Kina første gang i 1971, og det var midt i Kulturrevolutionen, og jeg har derfor en førstehåndsviden om, hvor fattig den kinesiske befolkning var. Under Kulturrevolutionen var der et ondsindet angreb på konfucianisme.

Så rejste jeg tilbage til Kina 25 år senere, i 1996, med forslaget til en Eurasisk Landbro og Den nye Silkevej, og jeg deltog i en konference i Beijing. Og allerede dengang kunne man begynde at se resultatet af reformerne, indført af Deng Xiaoping, der var begyndt at genintroducere konfucianismen, som trods alt havde været Kinas statsfilosofi i 2.500 år. Og for nylig, sidste år, rejste jeg atter to gange til Kina, og jeg var totalt forbløffet over de seneste 20-30 års endnu større udvikling, hvor folk simpelt hen var ekstremt optimistiske og glade og virkeligt havde en god idé om deres egen fremtid.

Idéen i den konfucianske filosofi, som jeg for øvrigt mener nu må være i det kinesiske folks gener, er den, at samfundet må have en harmonisk udvikling. Samfundet må baseres på nøglebegrebet *ren*, som man ville oversætte til det engelske »benevolence« (godgørenhed), eller *agape* (fra oldgræsk; kærlighed til medmennesket, *-red.*), hvilket vil sige, at samfundsstyrelsen må rettes imod hele befolkningens almene vel. Og det må være baseret på *li*, hvilket betyder, at hver nation og hver person bør opfylde sin rette plads på bedst mulig vis, og udvikle sit fulde potentiale. Og hvis alle nationer og alle mennesker udvikler deres bedste kapacitet, så har man harmoni i samfundet som helhed.

Regering må finde sted ved de mest vise og mest moralske personer. Det er idéen om Himlens Mandat, hvilket betyder, at regeringen må følge love på et højere plan end blot opfyldelsen af almindelige daglige behov, men må være ledet af en form for idé om kosmos. Og hvis regeringen ikke længere har Himlens Mandat, må den erstattes af de vise, Chun-Tzu, de ædle vismænd.

Med Xi Jinping mener jeg, at Kina i særdeleshed har en leder, hvis politik er fuldstændigt baseret på konfucianisme, og jeg kan kun tilskynde jer til at læse hans taler, som er fuldstændigt fascinerende; taler, som han holder, når han rejser til Indien eller andre lande, til Europa, Frankrig,

Tyskland, og hvor han altid ikke alene fremmaner Kinas konfucianske tradition, men også relaterer til de bedste traditioner i det land, han besøger.

Nogle citater fra hans taler genspejler en enorm optimisme.

»Folk skabte historie og arbejde skaber fremtiden. Arbejde er den fundamentale kraft, der driver fremskridtet i samfundet. Lykken daler ikke ned fra himlen, ej heller går drømme automatisk i opfyldelse, men det sker gennem arbejde, flittigt, ærligt og skabende arbejde. Arbejde er det mest ærefulde, ophøjede, storslåede og skønne. Det udløser det skabende potentiale til at skabe en bedre fremtid for alle. Innovation er sjælen i en nations fremskridt. Videnskab og teknologi er den primære, drivende kraft. Det er grunden til, at Kina er ved at uddanne et så stort antal skabende videnskabsmænd og ingeniører på så højt et niveau af ekspertise. Vi er stolte af at have de fleste videnskabsfolk og ingeniører i hele verden.«

Så jeg mener, at det kinesiske begreb, 'Fremstillet i Kina' i den aktuelle periode erstattes af 'Skabt i Kina', hvilket skal sige, at Kina ikke kun producerer, men at Kina er innovativ; Kina udvikler nye teknologier og forvandler dem til de mest avancerede produkter i verden. Kina befinder sig i en proces, hvor det går i retning af at blive en totalt innovationsbaseret økonomi, og det er idéen om, at den eneste, virkelige kilde til rigdom er landets egen befolknings skabeevne. Den kinesiske Drøm er idéen om at skabe en bedre fremtid for hele samfundet, baseret på den mest optimale udvikling af hvert eneste samfundsindivids skabende potentiale.

Efter at have arbejdet sammen med min mand, Lyndon LaRouche, i over 40 år, kan jeg sige, at Kina i øjeblikket er nærmest til at repræsentere det, hr. LaRouche kalder »fysisk økonomi, baseret på menneskehedens identitet som den eneste, skabende art«. Den Nye Silkevej betyder simpelt hen at gøre det

kinesiske, økonomiske mirakel opnåeligt for alle andre nationer, der deltager i denne kinesiske drøm ved at udvikle deres eget potentiale, i deres egne, gensidige interesser og til deres egen, gensidige gavn.

Xi Jinping sagde på et tidspunkt,

»selv om der er vidtstrakte oceaner mellem Kina og Latinamerika, så er de stadig forbundne i hjerte og sjæl, og de bør have deres fælles stræben efter deres skønne drømme sammen.«

Det er præcist det, som nu er på dagsordenen med den transkontinentale jernbane. Og ligesom admiral Zhou Man i det 15. århundrede bragte sin flåde til Perus kyster og bragte vigtige teknologier til Peru, så lad i dag hele det peruvianske folk inspireres af bygningen af den transkontinentale jernbane som begyndelsen til transformationen af hele det latinamerikanske kontinent.

Lad mig slutte med et citat af Konfucius, der altid opmuntrede især unge mennesker til at have modet til at være innovative. Han sagde:

»Unge mennesker burde have viljestyrken til at skære passager gennem bjergene og bygge broer over floderne.«

Og det er netop den ånd, der vil oplyse bygningen af den transkontinentale jernbane, og det vil blive løftet om en ny æra for hele menneskeheden.

Schiller Instituttets Venner stiller op til folketingsvalget som kandidater uden for partierne

København, 28. maj 2015 – »Win-win med BRIKS, ikke kollaps og krig«, med et billede af Verdenslandbroen og kandidaten, lyder vore valgplakater, der sættes op i Danmark (se: www.sive.dk), efter at statsminister Helle Thorning Schmidt i går udskev valg til Folketinget. Valget finder som bekendt sted om tre uger, den 18. juni.

Fire aktivister fra Schiller Instituttets Venner, med Schiller Instituttets formand, Tom Gillesberg, i spidsen, stiller op som kandidater uden for partierne. I Københavns Storkreds stiller Tom Gillesberg op, i Københavns Omegns Storkreds Christian Olesen, i Østjyllands Storkreds Poul Gundersen og i Nordjyllands Storkreds Hans Schultz. I går og i dag blev der hængt 750 valgplakater op i København, og i hver af de to jyske storkredse kommer der 200 plakater op.

Det vil direkte sætte Schiller Instituttets/LaRouche-bevægelsens kampagne for at få Europa og USA til at gå med i BRIKS, i stedet for finansielt og økonomisk sammenbrud og krig, på den politiske dagsorden i Danmark. Allerede i dag blev Tom Gillesberg kontaktet af et af de større medier, der bad om et interview.

Stay tuned på www.sive.dk for dækning af vores valgkamp.

Leder fra LaRouche-bevægelsen

27. maj 2015:

Lyndon LaRouche: I denne og næste uge skrives der historie

»Kina er hastigt i færd med at ændre det verdensøkonomiske landkort ... og at bidrage til en vækstcyklus uden fortilfælde«, erklærede Alicia Barcena, direktør for FN's Økonomiske Konference om Latinamerika og Caribien (ECLAC), i går entusiastisk, som vært for en konference om ECLAC i Santiago, Chile, med deltagelse af Chiles præsident Michelle Bachellet og den besøgende, kinesiske premierminister Li Keqiang. Konferencen havde den passende titel: »Mod en ny æra af økonomisk samarbejde.«

Chile var det sidste ben på Lis tourné til fire lande i Sydamerika, og han meddelte, at hans regering ville opfordre kinesiske selskaber til at deltage i bygningen af en »tunnel mellem to oceaner«, der forbinder Chile og Argentina, under Andesbjergene, og som ville være nøgleelementet i en transkontinental jernbane, der forbinder Atlanterhavet og Stillehavet gennem Chile, Argentina, Paraguay og Brasilien. Blot få dage forinden havde Kina, Peru og Brasilien underskrevet et forståelsesmemorandum om en forundersøgelse af en anden, mere nordligt beliggende transkontinental jernbane tværs over Sydamerika.

Det bør bemærkes, hvor langt, og hvor hurtigt, tingene har udviklet sig i Sydamerika på under et år, siden BRIKS-Unasur-topmødet fandt sted i Brasilien i juli 2014. Som vi dengang bemærkede, havde Argentina anført vejen tidligere i foråret ved at være det første land, der brød med det synkende,

transatlantiske system og ved at alliere sig med BRIKS, og nu følger størstedelen af Sydamerika efter.

Det britiske Imperium og deres marionet Obama 'are not amused', men de har ikke ret mange kort på hånden, som de kan spille ud med for at standse dette fremvoksende Nye Paradigme, bortset fra at lancere en atomar, Tredje Verdenskrig – og naturligvis ved at bruge den totalt miskrediterede, såkaldte »Duggan-affære« i forsøg på at bagtale Lyndon LaRouche, der har været en af de drivende, intellektuelle kræfter bag Verdenslandbroen, der nu er under opførelse af BRIKS og deres allierede.

Som optakt til indeværende års BRIKS-topmøde i Ufa, Rusland, den 8.-9. juli, tager lignende, strategiske udviklinger nu form omkring Grækenland og Europa – men forløbet vil blive anderledes end i Sydamerikas situation, erklærede Lyndon LaRouche i dag. Denne udvikling involverer USA direkte – samt faren for, at præsident Obama vil lancere en atomkrig på kort sigt.

Grækenlands regering gør det fortsat klart, at de har valgt at udbetale lønninger og pensioner til deres forarmede befolkning snarere, end de vil fortsætte med at betale IMF og landets øvrige kreditorer for gæld, der for størstedelens vedkommende er illegitim. Hvis Grækenland virkelig ikke betaler sit 300 million euro store afdrag til IMF den 5. juni, så vil landets 30-dages afdragsfri periode – efter hvilken en officiel betalingsstandsning kunne blive erklæret – udløbe den 5. juli ... tre dage før BRIKS-topmødet åbner i Ufa!

Vil Angela Merkel og kompagni virkelig være dumme nok til at skubbe Grækenland ud af Eurozonen? Hvis ja, så har Lyndon LaRouche gentagne gange advaret om, at det vil blive ikke Grækenlands, men hele det transatlantiske finanssystems død, som vel at mærke under alle omstændigheder er totalt bankerot.

I dag understregede LaRouche, at verden befinder sig på

lynnedtælling til en potentiel atomkrig, hvis Obama ikke bliver fjernet fra embedet. Når Eurozone-systemet nedsmelter, vil dette tvinge krisen til USA som hovedscenen. Wall Street og relaterede institutioner vil gå ned, og hvis Obama fortsat sidder i præsidentembedet, vil verden have kurs mod krig.

Martin O'Malleys kommende annoncering den 30. maj af sit kandidatur til USA's præsident, understregede LaRouche, vil forandre alt i dette land.

Hillary Clinton vil ikke klare det; hendes kandidatur vil ikke fungere. Republikanerne har også store problemer. Så når sammenbruddet af det europæiske system kommer, vil spørgsmålet blive udfordret i USA. Hvilket betyder, at de næste par uger bliver afgørende.

I løbet af de næste tre uger vil nationer på diverse kontinenter blive direkte præsenteret for Lyndon LaRouches programmatisk alternativ til det nuværende folkemorderiske system: den 28. maj, på konferencen i Lima, Peru, hvor Helga Zepp-LaRouche og Kinas dr. Liu Youfa vil være talere; den 6. juni, på vores næste, store konference i New York City; osv.

Så nyd Det britiske Imperiums nederlag.

**RADIO SCHILLER den 26. maj
2015:
Finansboble og euro systemet**

på vej ned; BRICS systemet på vej op

Med formand Tom Gillesberg

Helga Zepp-LaRouche: BRICS-staternes dynamik: Rædsel for Imperiet, Håb for Verden

Wiesbaden, 23. maj 2015 – Modsætningen kunne næppe være større: BRICS-nationerne, og her især Kina, såvel som de stater, der flokkes omkring dets nye økonomiske system og finanssystem, koncentrerer sig om opbygning, udvikling og forbedring af befolkningens livsbetingelser. De transatlantiske regeringer forsumper derimod i et morads af skandaler og begår oven i købet den eneste synd, der selv i de skrupelløses rige er utilgivelig: De bliver taget i deres intriger – som præsident Obama i affæren om attentatet i Benghazi i 2012, drabet på Bin Laden eller NSA-affæren med forbundskansler Merkel, eller storbankerne med deres bedragerier.

Præsident Putins rådgiver Sergei Glasjev kom med en præcis opsummering den 22. maj på BRICS' VII. Akademiforum i Moskva: BRICS' Nye Udviklingsbank er ikke et alternativ til IMF og Verdensbanken, men et supplement til dem; BRICS-banken tager de udfordringer op, som i øjeblikket bliver ignoreret af de

vestlige finansinstitutioner. IMF fremmer udelukkende spekulanternes interesser, idet barriererne for spekulativ kapital bliver afskaffet. Den enorme mængde af spekulativ kapital, der via seddelpresse for dollar, euro, pund og yen når frem til BRIKS-staterne i form af spekulative bølger, destabiliserer disse nationaløkonomier snarere, end de gavner deres tilbagestående udvikling. Derfor måtte BRIKS-staterne slå deres finansinstitutioner sammen for at finansiere deres langsigtede udviklingsprogrammer.

I mellemtiden er Kina, inden for rammerne af politikken for Den nye Silkevej, i færd med at investere de enorme valutareserver, som det pga. en restriktiv eksportpolitik frem for alt fra USA's side – og her især vægringen ved at eksportere den såkaldte »Dual-Use-Teknologi« – har samlet sammen, i sammenhæng med multilaterale aftaler. Sammen med Pakistan investerer Kina 46 mia. dollar i en fælles udviklingskorridor; under den indiske premierminister Modis seneste besøg afslørede Kina projekter i størrelsesordenen 32 mia. dollar, og under premierminister Li Keqiangs besøg i Brasilien, projekter i størrelsesordenen 73 mia. dollar, efterfulgt af andre projekter med andre latinamerikanske stater. Især var den kinesiske premierminister Lis besøg i stand til, på få dage, at neutralisere storangrebet på præsident Dilma Rousseff, som havde til formål at brække Brasilien ud af BRIKS-alliancen og sabotere Brasiliens deltagelse i den Nye Udviklingsbank, og i stedet for dette, at intensivere det kinesisk-brasilianske samarbejde.

Kinas og BRIKS-staternes politik viser vejen til fremtiden; det er tydeligvis også den tyske ambassadør i Beijing, Michael Clauss' mening. Til *South China Morning Post* erklærede han, under AIIB's, Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbanks, tredages stiftelsesmøde i Singapore, at Tyskland ville være medlem af bestyrelsen for AIIB, og at Frankfurt skulle være hjemsted for den europæiske AIIB-filial.

Hvor let ville det ikke være for Tyskland og de andre europæiske nationer at overvinde den umiddelbart truende detonering af euroen! I stedet for at holde fast på, at Grækenland fortsat skal massakrere sin egen befolkning for at betale sin gæld, som for 97 % 's vedkommende har vist sig at være til gavn for de europæiske banker, kunne de, efter en gældsnedskrivning som den, der blev aftalt for Tyskland under Gældskonferencen i London i 1953, udstede lignende kreditter til Grækenland til udvikling af landets realøkonomi, som Kina i øjeblikket gør det til dusinvis af nationer. Men, så længe den tyske regering ser sig selv som statholder for det anglo-amerikanske imperium (med EU som dette imperiums regionale udtryk), vil den i stedet holde fast ved sin politik, der risikerer at styrte os ud i kaos.

Med en noget forsinket reaktion hidser den amerikanske finansanalytiker Robert Berke i magasinet *Time* sig nu op over Kinas to år lange Silkevejspolitik, der kunne føre til et »revolutionært skift« mht. det globale, økonomiske landkort og til en alvorlig øst-vest-konfrontation. Han fremfører dernæst, så det ikke er til at tage fejl af, som talerør for den britiske imperie-faktion, den trussel, at det store skakspil mellem øst og vest om overherredømmet i Eurasien fortsætter, og at geopolitiske konflikter over det Nye Silkevejsprojekt kunne igangsætte en ny Kold Krig, hvis udgang er helt åben.

Deutschlandrundfunk har tilsyneladende også stået på sidelinjen i to år mht. betydningen af den Nye Silkevej. Men nu har *Duetschlandrundfunk* samtidigt med artiklen i *Time* bragt en udsendelse, der absolut ikke står tilbage for denne mht. geopolitisk ophidselse. I stedet for at begribe den chance, der med Xi Jinpings inkluderende »win-win-politik« netop består i overvindelsen af en geopolitik, der har beskåret det 20. århundrede to verdenskrige, opremser denne udsendelse de samme, gennemtyggede påstande, som Det britiske Imperium til enhver tid tygger drøv på, om, hvorfor Silkevejen angiveligt ikke vil fungere. Samtidigt bliver de virkeligt nye elementer,

der vækker begejstring, om en vision for fremtiden, og den strategiske forståelse, som er uden fortilfælde, mellem BRICS-staternes statschefer, fuldstændigt udeladt – en for massemedierne desværre så typisk tilsløring gennem udeladelse og vildledende sammensætning af kendsgerninger.

I mellemtiden finder der i USA's regeringsinstitutioner et oprør sted imod Obamaregeringen, der meget hurtigt kunne ændre den strategiske situation. Fra Seymour Hersh' højeksplosive artikel, der præsenterer omstændighederne ved Osama Bin Ladens mord, som står i diametral modsætning til Obamaregeringens officielle version, og til den militære efterretningstjeneste DIA's, Defense Intelligence Agency, frigivne dokumenter om de faktiske hændelser i forbindelse med angrebet på den amerikanske ambassadør Stevens og tre medarbejdere i Benghazi i Libyen den 11. september 2012, er der nu kommet fakta på bordet, der kun tillader den ene konklusion, at Obama har løjet. Disse dokumenter afslører, at der allerede en dag senere, den 12.9.2012, forelå beviser for, at 1. angrebet foregik for al-Qaedas regning og altså på ingen måde var en »spontan protest« over en anti-islamisk video; at 2. det drejede sig om våbenleverancer fra Libyen til de syriske oprørere; og at 3. man allerede på det tidspunkt vidste, at disse oprøreres mål var at oprette et islamisk kalifat. I betragtning af IS' nylige, »overraskende« succeser i Ramadi og Syrien er denne vurdering fra 2012 højeksplosiv.

Alle disse baggrundsomstændigheder, der nu er blevet kendt, undersøges af formanden for Den amerikanske Kongres' Benghasikomite, republikaneren Trey Gowdy, så vel som også daværende udenrigsminister Hillary Clintons rolle i affæren, der vel burde høre til hendes største bekymringer med hensyn til hendes ambitioner om at blive præsidentkandidat. Forfatteren Ed Klein har i sin bog om konflikten mellem Obama-parret og Clinton-parret hævdet, at Obama lagde pres på Hillary, til fordel for hans daværende præsidentvalgkamp, for at hun skulle lyve om Benghazi.

Bag dette oprør i regeringsinstitutionerne skjuler der sig endnu mere end disse skandaler, hvor oprørende de end i sig selv er. I virkeligheden drejer det sig om USA's identitet: Handler USA, militært og som finansmagt, som Det britiske Imperiums udøvende organ, hvilket bl.a. kommer til udtryk i konfrontationsstrategien over for Rusland og Kina, og som fremmaner en umiddelbar fare for en atomar verdenskrig, udløst gennem Ukraine – eller kan USA atter bringes tilbage til den vej, hvor det begyndte sin historie, nemlig som en republik, der var forpligtet over for det almene vel? Bevarelsen af verdensfreden afhænger af udfaldet af denne debat.

Det var ligeledes i Richard Nixons tilfælde, hvor det rent overfladisk drejede sig om noget helt andet i Watergate-affæren, slutteligt en beslutning i regeringsinstitutionerne om at stille ham en rigsretssag i udsigt, der dernæst bevægede ham til at træde tilbage. På samme måde blev det nu, efter offentliggørelsen af DIA-dokumenterne, for første gang heftigt diskuteret at stille Obama for en rigsret, og det i begge de politiske lejre.

Hele krisen – fra Grækenland, Ukraine, finanssystemet og til skandalerne i USA – der tilspidses frem til beslutningstidspunktet, reduceres ned til det altafgørende spørgsmål, om menneskeheden i rette tid kan præstere det spring at befri sig fra geopolitikens selvdestruktive dynamik og hæve sig op på menneskehedens fælles måls højere plan. Til dette formål byder Kinas og BRIKS-staternes tilbud om at samarbejde om virkeliggørelsen af den Nye Silkevej på en gylden – og eneste tilgængelige – lejlighed.

Det er en uigendrivelig kendsgerning, at Schiller Instituttet i 25 år har foreslået og grundigt udarbejdet denne politik med Den eurasiske Landbro eller Den nye Silkevej; den blev for nylig atter aktualiseret i form af en omfattende rapport på 370 sider, *The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge* («Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen»)[1]. Programmet for overvindelsen er der altså – det, vi har brug

for, er modige medkæmpere, der hjælper med at bringe de europæiske nationer om bord!

[1] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3777>

POLITISK ORIENTERING den 21. maj 2015: Den nye strategiske BRIKS-baserede verdensorden, video og audio

Med formand Tom Gillesberg

Makedonsk »Maidan« er et forsøg fra London på at angribe hele BRIKS

18. maj 2015 – Den afgørende rolle, som BRIKS-bankens tilbud om medlemskab til Grækenland, der har bidraget til en skærpelse af den græske regerings forpligtelse over for sin befolkning imod de bankerotte EU-»kreditorer«, udgør, er blevet mødt med et modangreb fra London og NATO – i nabolandet Makedonien. Dette er et udtrykkeligt forsøg på i Makedonien at

gentage »Maidan«-opstanden og statskuppet, der trak Ukraine ind i EU's og NATO's bankerotte arme for et år siden.

For en uge siden udeblev Grækenlands betaling til IMF, som »blinkede« og i realiteten foreslog et nummer, gennem hvilket det ville betale (til sig selv) de 750 mio. dollar, som var »forfaldne« til betaling fra Grækenland. Grækenlands faste beslutning om at genoprette beskæftigelse, lønninger og pensioner – og ikke betale eller indgå aftaler om yderligere gæld, der kompromitterer dette – blev således tilstrækkeligt demonstreret. Grækenland er meget tæt på at give Kinas COSCO kontrakten til at udvikle Piræus Havn og det omkringliggende jernbanesystem.

City of Londons første modangreb er at kollapse det græske banksystem ved at bruge Den europæiske Centralbank til at fremtvinge et formelt brud med euroen der, hvor den (banken) ikke kan fremtvinge mere nedskæringspolitik. Renten på græske 2- og 3-årige obligationer stiger i dag voldsomt som resultat – men det sker også i andre, såkaldte »perifere« EU-økonomier og viser således en smitteeffekt, som det ikke var meningen skulle opstå.

Det andet våben mod de BRIKS-allierede nationer som helhed bliver brugt i Makedonien. Under en anti-regeringsdemonstration med 10-20.000 mennesker i hovedstaden Skopje, proklamerede oppositionslederen Zoran Zaev i går, at hvis premierminister Nikola Gruevski ikke trådte tilbage, »vil der blive krig her ligesom i Ukraine«. EU-diplomater marcherede åbenlyst i spidsen for demonstrationen – Maidans mærke. Zaev, hvis parti har modtaget finansiel støtte fra George Soros i årevis, sagde til NOVA-TV, der ejes af Soros, at oppositionen havde bragt »2.000 unge mennesker, der kan karate og kick-boksning«.

Makedonien ligger på Kinas Maritime Silkevej, på ruten for den gasledning ind i Europa, som Rusland og Tyrkiet har indgået aftale om, og Makedonien er i opposition til sanktionerne mod

Rusland. Og landets økonomi vokser med en årlig vækstrate på 5 % iflg. IMF.

Foto: Makedoniens flere gange demokratisk valgte premierminister, Nikola Gruevski.

Leder fra LaRouche-bevægelsen 19. maj 2015: Over hele planeten: En dyst mellem BRIKS-holdet og holdet for Verdenskrig

I de seneste uger er der sket en ekstraordinær konsolidering af det økonomiske partnerskab og den gensidige støtte mellem Kina, Indien og Rusland – kernen i BRIKS-impulsen for videnskabelig fremskridt og økonomisk vækst, der nu påvirker mange nationer. Et »broderskab«, som den stiftende redaktør for *EIR*, Lyndon LaRouche, for nylig kaldte det, snarere end en alliance af nationer, af hvilke nogle er drivkraften bag den højeste produktions- og vækstrate i verden; og af hvilke andre har et desperat behov for netop dette.

Men de relativt bankerotte transatlantiske lande, med meget bankerotte banksystemer, driver verden hen imod krig – og ikke kun de spredende, folkemorderiske krige i Mellemøsten og Nordafrika, som Bush og Obama, Blair og Cameron, og deres

saudiske allierede, har indledt.

I denne uge var denne kamp udstillet til fuld, offentligt beskuelse i Sydkorea, hvor den indiske premierminister Modi og den amerikanske udenrigsminister Kerry samtidigt var på besøg.

Indien og Korea dannede et strategisk partnerskab; Korea udstedte kredit for 10 mia. dollars til indisk infrastrukturudvikling sammen med en forpligtelse til at bringe Sydkoreas succesfulde model for udvikling af landlige områder, for hvilket det er berømt, til Indien. Modi præsenterede fordelene ved sin »Fremstil i Indien«-kampagne for Korea.

På den samme dag skabte Kerry forfærdelse hos sine koreanske værter ved buldrende angreb på Nordkorea – bogstavelig talt krav om krig på halvøen – og stoppede det amerikanske, ballistiske missilforsvarssystem, som Korea ikke vil have, ned i halsen på dem.

Kerrys viceminister, Victoria Nuland, tilbragte tre dage i Ukraine, hvorefter landets præsident underskrev en lov, der i realiteten glorificerer landets samarbejde med nazisterne under Anden Verdenskrig og forbyder offentlig uenighed hermed; mens Obamaregeringen atter engang understregede, at tunge våben til Ukraine til at bekæmpe Rusland var »på bordet«.

Og London gjorde aggressivt udfald mod Makedonien med anti-regeringsdemonstrationer under anførsel af europæiske diplomater og med løfte om »en krig her, ligesom i Ukraine«. Makedonien er et vigtigt led i Kinas »Maritime Silkevejskorridor« for havne og jernbaner, og landet opponerer mod anti-russiske sanktioner. Angrebet mod Makedonien er et angreb på hele BRIKS, som tydeligvis giver Grækenland en levende mulighed for at undfly den morderiske nedskæringspolitik og økonomiske depression, som er blevet landet påtvunget af organisationer, der agerer for EU.

BRIKS-dynamikken må blive den sejrende. Den aktuelle USA/NATO-

politik med at ødelægge BRIKS-kombinationen, omringe og konfrontere både Rusland og Kina, er ikke alene en bankerot politik; den fører til atomkrig og en potentiel udslettelse af menneskeheden.

Fjern Obama – hvis eget parti er i oprør mod ham over hans pro-Wall Street- og pro-London-politik – og så vil en ny retning for Amerika hen imod BRIKS-dynamikken være mulig.

Fjern Obama – der i dag udråbte Camden, New Jersey, med sin 15 % 's arbejdsløshedsrate, til at være »et løfterigt symbol for nationen« – og så vil Wall Street kunne besejres, med begyndelse i en ny Glass/Steagall-lov for at smide kasinospekulationen ud af banksystemet.

Fjern Obama, og skab en bølge af kredit til produktivitet og beskæftigelse ved hjælp af Alexander Hamiltons kreditpolitik – og USA vil kunne gå med i BRIKS' genopbygning af nationernes, inklusive sin egen, økonomi og nedbrudte arbejdskraft.

BRIKS-banken er en klar valgmulighed for Grækenland

16. maj 2015 – Den offentlige debat fortsætter i Grækenland, om landets mulighed for at tilslutte sig BRIKS' Nye Udviklingsbank. Panagiotis Roumeliotis, viceformand for Piræus Bank, som den græske vicepremierminister Yannis Dragasakis har udpeget til at undersøge, hvad det ville indebære, hvis Grækenland gik med i banken, gav et interview til Grækenlands *STAR TV* om, hvorfor landet seriøst burde overveje dette tilbud.

»Det er for tidligt at komme med vurderinger og konklusioner,

og mulighederne for Grækenlands deltagelse i projektet undersøges stadig«, understregede Roumeliotis, der også var Grækenlands repræsentant til IMF, iflg. *GRReporter*. Han sagde, at det ikke var et spørgsmål, om Grækenland vælger Vesten eller BRIKS. »Den politik, som Valutafonden (IMF) og EU har gennemført i Grækenland i de seneste år, har medført en indskrumpet økonomi og en forøget arbejdsløshed. At undersøge andre veje til at støtte og udvikle økonomien skader ikke Grækenlands interesser.« Roumeliotis sagde, at »eftersom USA samarbejder med Kina, kan Grækenland gøre det samme, i betragtning af den kendsgerning, at Kina yder det største bidrag til at finansiere USA's underskud.«

Afslutningsvis sagde han, at en tilslutning til BRIKS-banken ikke ville indbefatte underskrivelse af et memorandum, fordi »formålet med denne bank er at finansiere infrastruktur til støtte for økonomisk vækst«.

I mellemtiden sagde premierminister Alexis Tsipras i hovedtalen under en afsluttende middag i forbindelse med konferencen i Athen den 14.-15. maj, der er sponsoreret af *The Economist*, at hans land var »meget tæt på« at opnå en aftale med bailout-långiverne, men han insisterede på, at der »ikke var nogen mulighed« for, at Grækenland ville overskride sine røde linjer, inklusive yderligere nedskæringer i pensioner og lønninger. »Vi synes at have nået frem til en fælles forståelse med institutionerne mht. flere spørgsmål, og det gør, at vi er optimistiske mht., at vi virkelig er meget tæt på en aftale«, sagde Tsipras. »Men der resterer fortsat flere uløste spørgsmål ... Jeg ønsker at forsikre det græske folk om, at der ikke er nogen chance eller mulighed for, at den græske regering går tilbage på spørgsmålet om lønninger og pensioner. Lønmodtagere og pensionister har lidt nok.«

Han tale bar overskriften: »En vision for Europa under forandring; 100 dage i regering, resultater og udsigter for Grækenland.« Han fremførte, at den nedskæringspolitik, der var blevet gennemført som krævet under to aftaler om bailout, var

en »bevidst overførsel« af den økonomiske recessions negative eftervirkninger til at bæres af middelklasserne og lønmodtagerne. »Under memorandaet steg ulighederne til skyerne, arbejdsløsheden tredobledes og pensioner blev dramatisk beskåret. De eneste, der ikke led, var rige grækere, der hurtigt afskibede deres penge til udlandet og fortsat undgår at betale skat i dag.«

Foto: Den græske premierminister Alexis Tsipras

BRIKS er et alternativ for Grækenland, hævder regeringsministre

15. maj 2015 – Medlemmer af den græske regering gør det klart, at Grækenland har et alternativ, hvis Europa ikke ændrer sin politik. Dette alternativ er tydeligvis BRIKS. I en tale på en konference den 14.-15. maj i Athen, sponsoreret af *The Economist*, sagde den græske forsvarsminister Panos Kammenos, at Grækenland vil søge andre veje til finansiering, hvis forhandlingerne med landets lånekreditorer ikke lykkes.

Kammenos sagde, at hvis »kreditorerne ønsker at kvæle Grækenland og vælte regeringen, som man ikke synes om i Tyskland, har Grækenland intet andet valg end at vende sig mod andre kilder til finansiering«. Han sagde, at han var favorabelt indstillet over for samarbejde med Kina og Rusland. »Hvis de beslutter sig for at fjerne Grækenland fra Vesten, må landet finde sin egen vej«, sagde han.

Han kom også ind på Grækenlands drøftelser om driftsrettighederne over havnen i Piræus med den kinesiske skibsfartsselskab COSCO, der byder på driftsrettigheden over havnen, og som allerede opererer Piræus Containerterminal. »Vi er langt fremme i forhandlinger om en snarlig udvidelse af dette samarbejde i forbindelse med, at man også vil inkludere et jernbanenetværk«, sagde Kammenos på konferencen.

Ligeledes i en tale advarede ministeren for produktion, genopbygning og energi, Panagiotis Lafazanis, dem, der søger at »kvæle det græske eksperiment«, om, at Grækenland ikke længere er »uden rygrad« og er fast besluttet på at forfølge nye energialliancer og økonomiske partnerskaber – som f.eks. med BRIKS – på trods af den kendsgerning, at »mange kredse 'ønsker, landet fortsat skal være' et traditionelt gidsel« for Europa. »Hvis nogen konstruerer en arkitektur, der ønsker Grækenland ekskluderet, må de vide, at et sådant Europa vil være handikappet.« Han sagde, at det er regeringens politik at gøre Grækenland til et »omdrejningspunkt for energi« i Middelhavsområdet og Europa og henviste til den Transasiatiske Pipeline (TAP), der vil transportere naturgas fra Aserbajdsjan, samt til det russiske forslag om en forlængelse af Turkish Stream gasledningen til græsk territorium. Han sagde, at han støttede skabelsen af stationer for LNG (Liquified Natural Gas) og opkoblingen af gasledninger mellem Grækenland, Rumænien og Bulgarien.

På samme konference understregede statsminister Nikos Pappas, at regeringen søger en »løsning« på krisen, ikke en »overenskomst«. Han sagde, at enhver aftale måtte indeholde »en bestemmelse om reduktion af gælden og en bestemmelse om forøget beskæftigelse«. Han anklagede politikere og kredse i Tyskland og Europa for at underminere indsatsen for at overvinde det aktuelle dødvande. Pappas fremførte, at »Grækenland har til hensigt at finde en løsning; det nytter ikke at begynde at lade som om, og gentage de samme fejltagelser«.

Foto: Kort over de påtænkte linjer for Turkish Stream gasledningen. En linje fører til Grækenland.

RADIO SCHILLER den 18 maj 2015 – BRIKS alliancen konsolideres og udbygges

Helga Zepp-LaRouche: Hvordan tyskerne kan opløse deres tankeblokering og sikre deres fremtid

16. maj 2015 – For enhver opmærksom iagttager må det egentligt stå ganske klart, at festlighederne i Moskva i anledning af 70-året for sejren over nationalsocialismen er et historisk vendepunkt. De vestlige statschefer boykottede ceremonien, og i stedet sad den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske præsident Pranab Mukherjee sammen med præsident Vladimir Putin på ærestribunen. For første gang marcherede kinesiske soldater sammen med russiske i denne, den største militærparade i Ruslands historie.

I mellemtiden har informationerne om den kinesiske politik med den Nye Silkevej og den nye model for internationalt samarbejde, som BRIKS-staterne i et utroligt tempo opbygger, bredt sig i vigtige industri- og militærkredse i mange europæiske stater bag kulisserne – på trods af de vestlige mediers udbredte censur, der stadig finder sted. Frem for alt i den tyske middelstand har den bitre erkendelse meldt sig, at sanktioneerne mod Rusland har skabt et dybt indsnit i deres eget kød, med tilbagegangen i eksporten på 35 %, mens USA – der forlanger, at Europa forordner sanktioner imod Rusland – samtidigt øgede deres eksport til Rusland med 17 %.

I stadigt videre kredse udbredes ligeledes kendskabet til den nye form for internationalt samarbejde mellem BRIKS-staterne og et stort antal yderligere nationer, der ikke alene virkeliggør fælles infrastrukturprojekter og talrige samarbejdsaftaler, frem for alt inden for højteknologiske områder, men også tilbyder alle nationer en inkluderende model for samarbejde inden for såvel økonomiske som finansielle områder, som repræsenterer et bevidst og klart alternativ til geopolitisk konfrontation mellem blokkene.

Det seneste eksempel på denne totalt forandrede dynamik udgøres af den indiske premierminister Narendra Modis tredages statsbesøg i Kina, hvor man vedtog 24 omfattende samarbejdsaftaler og en fortsat intensivering af partnerskabet mellem de to nationer. De kinesiske medier understregede, at styrkelsen af partnerskabet mellem Kina og Indien ikke alene stimulerede begge de to, fremvoksende landes økonomi, men også lovede godt for regionen og den øvrige verden. I betragtning af en fælles befolkning på 2,5 mia. mennesker er den fælles udvikling af disse to nationer i sig selv en god nyhed. Præsident Xi understregede, at de to nationaløkonomier mere og mere ville supplere hinanden og desuden ville være de to lokomotiver for vækst, på hvilke den regionale udvikling og udviklingen af verdensøkonomien beroede.

Kina har gentagne gange indbudt USA og andre, store nationer

til at samarbejde med denne inkluderende, økonomiske model og de nye banker, som AIIB (Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank) og den Nye Udviklingsbank («BRIKS-banken»), om en politik til gensidig fordel – altså den såkaldte win-win-strategi; frem for alt udgør det et nyt koncept for samarbejde mellem store nationer, der er baseret på fuldkommen respekt for den gensidige suverænitet og det herskende samfundssystem. Den tyske industri ville for længst være brudt sammen, hvis der ikke bestod en voksende, økonomisk relation til Kina, og Indiens ligeledes signifikant stigende betydning er ikke først kommet i fokus siden den seneste Hannovermesse. Hvad er det så, der forhindrer Tyskland og de andre europæiske nationer i at gøre det, der ligger i deres egen interesse – nemlig, sammen med BRIKS-staterne, at komplettere dette nye verdensøkonomiske og verdensfinansielle system, dette alternativ til den transatlantiske verdens bankerotte kasinomodel, et alternativ, der er orienteret mod realøkonomi og det almene vel?

Hvis Tyskland ville gå foran, ville resten af Europa følge efter lige så vel, som det nu er tilfældet med tugtemester Schäuble og hans fordømte nedskæringspolitik over for Grækenland. En klar, europæisk politik for en ny fredsorden for det 21. århundrede, som er grundlaget i strategien for den Nye Silkevejspolitik, der er inkluderende for alle verdens stater, ville også være den bedste støtte til, at USA kan finde vej tilbage til sin karakter af republik sådan, som det oprindeligt blev grundlagt under den amerikanske revolution og forfatning, og i traditionen efter Benjamin Franklin, Alexander Hamilton, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt og John F. Kennedy.

Lydighed som forhåndsindstilling – hele vejen til verdenskrigen?

Den tænkende del af det tyske etablissement og velmenende,

såkaldte almindelige borgere er absolut i stand til at erkende, at BRIKS-staternes nye, økonomiske koncept repræsenterer et virkeligt fremtidsperspektiv. Men det, som forhindrer, at man aktivt forfølger sin egen interesse, er en ligefrem skizofren forhåndsindstilling med i lydighed at opføre sig i konformitet med den politiske korrekthed i den nye Kolde Krig med Rusland. Og det hører med til denne regel for, hvad der må siges, at Rusland var aggressoren i Ukraine, at Putin var ansvarlig for en »kriminell og folkeretsstridig annektering af Krim«, som Merkel atter understregede det i Moskva.

Sandheden er tværtimod, at Rusland, efter en lang række af forsøg på regimeskift gennem farverevolutioner, som Victoria Nuland & Co. finansierede, og NATO's udvidelse mod øst, reagerede på, at USA af geopolitiske grunde anstiftede et statskup i Kiev, der udgjorde en substantiel trussel mod Ruslands sikkerhedsinteresser. Rusland intervenserede bogstaveligt talt i sidste øjeblik for at forhindre, at NATO fik kontrollen over Krim, og dermed over russernes adgang til Sortehavsflåden, et forløb, som selv George Friedman fra den amerikanske tænketank »Stratfor« understregede, ville have gjort Rusland umulig at forsvare.

Ved fru Merkel det? Hvis hun ikke ved det, bør hun ikke beklæde kanslerembedet. Hvis hun ved det, og alligevel taler om »kriminell annektering af Krim«, så burde det tilføje et par ekstra meter til hendes næse, som, gennem hendes udtalelser om samarbejde med NSA, allerede burde vokse sig til en meget lang tud.

Men hvorfor underkaster så mange, i øvrigt udmærket begavede tyskere sig denne politiske korrekthed med den nye Kolde Krig, som i værste fald inden for kort tid kunne føre til Tysklands og hele verdens totale udslettelse i en atomkrig? Hvorfor bedrager de sig selv efter mottoet: »Jeg er lille, mit hjerte er rent, og vi forsvarer jo blot de vestlige værdier, som demokrati og menneskerettigheder?« Af hjertets fejhed – og

fordi det er vigtigere at tilhøre »klubben« og nyde godt af alle de privilegier, som er forbundet med dette, end at ville erkende sandheden, og efterfølgende eventuelt at måtte forsvare den.

70-års dagen for nationalsocialismens totale nederlag er måske et godt tidspunkt til at erindre sig, at det netop var denne fejlhed, som i 1930'erne fik mange tyskere, der slet ikke var nationalsocialister, til alligevel at blive til medløbere, idet de skridt for skridt reducerede, og slutteligt opgav, deres modstand mod Hitler. Det amerikansk støttede statskup i Kiev har uden for enhver tvivl bragt ukrainske fascister, der åbenlyst bekender sig til Stepan Bandera og benytter hagekorslignende symboler, til magten. Bør det ikke forurolige os? Men det bestrides, altid efter devisen: Vore fascister er gode fascister.

Men hvad ville der ske, spørger den kiksede, tyske intellektuelle, hvis det skulle komme til en militærkonfrontation over Ukraine? Har vi da ikke brug for NATO's beskyttelse?

Hvis tyskerne holder fast i denne fejlagtige tænkemåde, er vi snart alle døde. Og hvordan skal vi naivt tro på, at fru Merkel i et sådant tilfælde vil huske på sin embedsed, efter at hun åbenlyst har lært at spille så godt skuespil – »Udspionering blandt venner går slet ikke« – at man måske skulle indstille hende til en Oscar. Eller i det mindste til en kabaret-pris.

For nu at adressere et andet, meget vigtigt aspekt: Den hjertegribende flygtningekatastrofe, hvor en million mennesker allerede er flygtet, og hvor, iflg. Amnesty International, yderligere 57 millioner i den nærmeste tid kunne flygte, er frem for alt et resultat af krige, der var bygget på Blairs og Bush' løgne. Den eneste, indlysende løsning ligger i den omfattende Marshallplan for Afrika, Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien – men som, under de aktuelle omstændigheder, kun

kan virkeliggøres gennem samarbejdet med BRIKS-staterne.

Spørgsmålet er altså: Er vi tyskere stadig et folk af digtere og *tænkere* – eller en Pinocchio-fanklub? Lad os være optimistiske og beslutte os for den første variant!

Titelbillede: Specialrapport:

Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og det afrikanske kontinent.

Rusland inviterer Grækenland til at gå med i BRIKS-banken

11. maj 2015 – Mens Grækenlands europæiske »partnere« har afskåret al kredit til landet, har Rusland indbudt Grækenland til at blive en del af BRIKS' Ny Udviklingsbank (NDB), sagde den russiske vicefinansminister Sergei Storchak, der er den russiske repræsentant for NDB, til Athen-Macedonien Nyhedsagenturet (ANA-MPA). Ifølge det græske nyhedsagentur ville et medlemskab af banken give mulighed for finansiering af en række udviklingsprojekter, især, hvis Grækenland tvinges ud af Eurozonen eller tvinges til en betalingsstandsning.

Storchak foreslog, mht. græsk-russiske relationer, og hvordan de kan udvikles yderligere, »For så vidt som jeg mest arbejder med international finansiering, mener jeg, at begge nationer kan arbejde inden for betingelser af at bruge national valuta, i hvert fald i Ruslands tilfælde kan russiske rubler bruges til betaling for varer og ydelser.« Hvad der imidlertid er

vigtigere, så understregede han, at »BRIKS-banken«, som er et ofte anvendt kæle navn for NDB, er den anden, globale institution af denne art, som ikke alene vedrører udviklingsprojekter i Brasilien, Indien, Rusland, Sydafrika og Kina, men mere generelt i de fleste lande i verden.

Han uddybede, hvordan bankens styrelse fungerer, inklusive, hvordan Grækenland har mulighed for at deltage og have fuld adgang til finansieringsmuligheder. Han sagde, at det ikke ville overraske ham, hvis Grækenland blev det første land, der indgav anmodning om finansiering som et fuldgældigt medlem.

Helga Zepp-LaRouche: Kinas politik for Ét bælte, én vej. Seminar i København den 27. apr. 2015 (dansk)

Mit dilemma stammer fra den kendsgerning, at jeg ... med det samme må fortælle jer ... , at verden er langt tættere på en ny, global krig, end de fleste mennesker har nogen anelse om. Denne nye politik for Den nye Silkevej ... , er den eneste politik til at undgå krig, der er til rådighed.

Download (PDF, Unknown)

Leder fra LaRouche-bevægelsen

11. maj 2015:

Vi er ved at vinde! Ingen forhandling. Begå ingen fejltagelser

Den forgangne weekends begivenheder fremstiller skarpt den strategiske situation. På den ene side, en massiv fremvisning af magt, demonstreret ved Moskvas højtideligholdelse af 70-års dagen for sejren i Anden Verdenskrig, med den russiske præsident Vladimir Putin i spidsen. Flertallet af menneskeheden deltog, repræsenteret ved militære enheder fra Rusland, Kina, Indien og andre BRIKS-nationer. Ved Putins side sad den kinesiske præsident Xi Jinping, der var i Moskva i de to foregående dage for at underskrive aftaler, der integrerer Kinas Et bælte, En vej-politik med Putins Eurasiske Union. På den anden side, de bemærkelsesværdigt fraværende, affældige ledere af det døende, transatlantiske system, der som ledere af en kollapsende, bankerot økonomi var hunderædde over, hvad Putin havde gennemført.

Dette kom tydeligt til udtryk gennem opførslen hos den tyske kansler Angela Merkel, der, sammen med Obama og den franske præsident Hollande, boykottede højtidelighederne den 9. maj. Men hun rejste til Moskva dagen efter, for at forsøge at forhandle med Putin.

Merkel er i klemme, sagde LaRouche til sine medarbejdere i går. Den tyske situation befinder sig i krise. Det kan ikke fortsætte ad den nuværende vej. Måske er der andre folk i Tyskland, der vil være mere seriøse end Merkel, som jeg ikke stoler det mindste på.

LaRouche fortsatte: Merkel, der allerede har problemer, forsøger at finde en forhandling, der vil give Tyskland mulighed for at give efter på visse krav, som hun ønsker skal forhandles. Og det vil ikke virke. Det vil Rusland ikke acceptere.

Det, vi taler om her, er truslen om generel atomkrig. Og hele spørgsmålet frem til det aktuelle punkt har drejet sig om idéen om at få Rusland til at miste sin mulighed for at forsvare sig, og således forhandle ud fra disse betingelser. Det har været planen, og det har været politikken.

Der er utvivlsomt personer i Tyskland, der seriøst forsøger at skabe en endelig fred. Man behøver ingen forhandlinger; alle betingelserne for fred findes. Det er ikke nødvendigt med indrømmelser fra Rusland for at opnå dette. Det, der må ske, er, at der i Tyskland er folk, der forsøger at ødelægge grækerne, og en af betingelserne er, at Tyskland dropper angrebet på Grækenland. Det er prøven.

Vi er ved at vinde. Og derfor bliver de bange. De prøver på at forhandle. Og de håber, de kan få et smuthul, som Rusland ikke vil give dem ...

Se på det ud fra magtbalancen. Se på, hvad der er sket i Rusland i løbet af de seneste to uger. Hvad Rusland har gjort med støtte fra Indien og Kina direkte, med en massiv militæropvisning. Hvad har de gjort? De har skræmt livet af Vesteuropa. Rent teknisk lever briterne på lånt tid. Men det, der skete, er, at den skotske historie ikke er forbi. Den såkaldte engelske sejr over den skotske frækhed vil ikke virke. Storbritannien er bankerot. Tyskland er på randen at bankerot pga. kollapset i den tyske økonomi. Frankrig er i en tilstand af kaos. Italien er næsten helt til rotterne. Og nu har vi en magt, Rusland, Kina, Indien med mere, dvs. også Egypten, hvilket betyder andre ting. Det, som det er lykkedes Putin at gennemføre, ikke som et nummer, men som politik, har truet og skræmt Vesteuropa fra vid og sans.

Det, vi må gøre, er simpelt hen at anerkende, at Rusland er gået af med sejren. Lad være med at prøve at udtænke nogle forhandlinger. Hvis Tyskland nu giver efter for Rusland, betyder det, at Tyskland måtte bryde med Storbritannien og Obamaregeringen. Og Kina ville kræve det samme. For Kina trues også.

Det britiske monarkis svækkede stilling indikeres også af afstemningen til fordel for det Skotske Nationalparti (SNP) i de nyligt afholdte valg til Det forenede Kongeriges nationale parlament. I dette valg fik SNP 56 af de i alt 59 skotske pladser og fejede fuldstændig det Britiske Labourparti af bordet. I et interview søndag sagde Nicola Sturgeon, lederen af SNP, at SNP vil udgøre hovedoppositionen til de Konservatives nedskæringspolitik, og at hun vil arbejde for en ny uafhængighedsresolution så tidligt som i 2017.

Det kunne ske meget tidligere, sagde LaRouche. Man må tænke på en ting. Det britiske Imperium er i fiaskoens gab. Hvad er Det britiske Imperium, der kontrollerer alt muligt, mht. onde mennesker, i alle dele af verden. Hvad er deres problem? Problemet er, at deres magt er i færd med at blive knust. Se! Vi befinder os i en strategisk situation, hvor vi har vundet en margin af indflydelse, vi ikke har haft i årevis. Og pludselig er det tilfaldet os, og nøglen ligger i den nylige fejring, centreret omkring Rusland. Fejringen centreret omkring Rusland, med disintegrationen af Ukraine, økonomisk og på anden vis, og det store sammenbrud, der er på vej i Tyskland, og Italiens knuste økonomi, og krisen i Frankrig. Hvad fanden tror I, problemet er? At Putin repræsenterer en magt, der strategisk er ved at vinde.

Nøglen er, hvad vi gør. Den ekstremt fremtrædende og hurtige respons, med hvilken Sputnik News udsendte LaRouches bemærkninger om fejringen i Moskva, er særligt vigtig.

Og den måde, de responderede på mig (LaRouche), fra Rusland i denne weekend, omgående, og som blev offentliggjort af Rusland

til os, og om os. Det siger noget, eller burde sige noget.

Vi er de eneste, der har en betydningsfuld respons i denne situation. Så lad os ikke ødelægge det. Lad os ikke begå nogen fejltagelser ved at skabe nogen fantasier. Situationen er fuldstændigt forståelig. Se på udstillingen af de russiske styrker og den måde, de blev fremstillet, samt de internationale styrker. Flertallet af den menneskelige befolkning marcherede i Moskva gennem deres repræsentation. Spørgsmålet er, at der er to alternativer til dette. Det ene er at forsøge at få Rusland til at trække sig selv ned. Det andet er at ødelægge alting og gå direkte til international krig. Situationen nu er den, at der lægges hindringer i vejen for Obamaregeringen, der er hovedinstrumentet i det internationale krigspotentiale. Og på den anden side er resten af planeten ikke parat til at gøre noget. De styrker, der marcherede i Rusland ved denne begivenhed, udgjorde den største alliance af styrker på denne planet, den, der har den militære kapacitet, der matcher den politiske styrke. Så vi bør ikke tænke, at vi kan behandle dette, som om der kommer et svar fra de tyske kræfter generelt. For de finansielle interesser i Tyskland vil blive udslettet, hvis de bøjer sig.

Under disse betingelser, på nuværende tidspunkt, vakler Det britiske Imperium stadig, klar til at falde. Sagen om Skotland er en udløsermekanisme, der har knust Englands interne magt som en enhed, økonomisk og politisk. Reaktionen er, at det, vi har gjort, har virket. Det er ikke noget stort. Det er en lille ting. Men det er en vægtstang. Og vægtstangen er Manhattan.

RADIO SCHILLER den 4. maj 2015: 70 år efter befrielsen

Med Tom Gillesberg